

Par Aar og saa, naar man fremsætter et Forslag af saa vidtrækkende Betydning som dette og gaaende ud paa saa store Udgifter, ikke i Forvejen forhører, om Kommissionen er nær ved at være færdig med sit Arbejde, saaledes at man paa Basis af de Forslag, som maatte foreligge fra den, kunde fremsætte Forslag til Debat og Vedtagelse her i Rigsdagen. Da jeg selv er Medlem af denne Kommission, tør jeg nok sige saa meget som, at denne Kommission er nær ved at slutte sit Arbejde, og jeg vil da meget henstille, at man i Udvalget afventer den Betænkning, som vil fremkomme fra den. Man vil deri sikkert finde Tanker, som der kan bygges videre paa, og som det vil være gavnligt at faa under Debat i Udvalget.

Min Opfattelse er den, at kun ved Hjælp af en Tillæggsforsikring til den nuværende Aldersrente vil det være muligt at forøge de Ydelser, som de gamle skal have. Jeg finder det ganske rimeligt, at Befolkningen kommer bort fra det almindelige Forsørgelsesprincip og ind paa det Princip: Hjælp til Selvhjælp, som er knæsat i de forskellige andre sociale Love, vi har, Sygekasselov og Hjelpekasselov. Vi vil derved ogsaa faa det, som vi i høj Grad trænger til: Opsparing af Kapital. Jeg vil derfor gerne slaa til Lyd for denne Tanke, og jeg finder det saa meget mere naturligt, som man allerede i Tjenestemandsløven er inde paa det Princip. Tjenestemændene faar jo ved deres Pension en, kan man kalde det, højere Aldersdoms-understøttelse end de Borgere, som skal have den gennem den almindelige Aldersrente, men de faar det, fordi de selv yder noget; de yder nemlig 2½ pCt. af deres Gage. Jeg synes, det er ganske rimeligt at forlange af den øvrige Befolkning, at ogsaa den yder noget til sin Aldersrente. Det vilde være en Uretfærdighed overfor Tjenestemændene, hvis man satte Aldersrenteydelser saa højt op, at den kom op paa Højde med Tjenestemændenes, som jo selv har maattet betale dertil i Modsætning til den øvrige Befolkning.

Jeg maa derfor, idet jeg stadig hævder, at vi fra konservativ Side ikke alene i Ord, men ogsaa i Gerning vil være med til at hjælpe de gamle, fastholde, at det kun sker efter Princippet Hjælp til Selvhjælp, idet vi ikke vil være med til den Overbudspolitik, som føres fra forskellige Partiers Side her paa Rigsdagen. I Roms Forfaldsperiode tilkøbte Magthaverne sig Velvillie og Tilslutning fra de store Masser ved gratis Forestillinger og Uddeling af Levnedsmidler. I vore parlamentariske Dage søger man at skaffe sig Magten ved paa Vælgermøderne

at byde hinanden over; man søger paa den Maade, jeg har vel næsten Lov til at sige, at købe Stemmer, idet man foregøgler de gamle: Stem paa os, thi vort Parti vil give jer en bedre Aldersrente! I dette Kapløb vil vi ikke være med; vi vil knæsette det Princip, at der skal være Dækning for Udgifterne, og vi vil ind paa det andet Princip: Hjælp til Selvhjælp.

Holger Larsen: Ogsaa jeg kan slutte mig til den højtærede Indenrigsminister i hans Tak til det ærede Medlem Hr. Holdgaard for den velvillige Stilling, han har taget til dette Lovforslag; jeg tror ikke, det vil være vanskeligt at komme til Samarbejde med det ærede Medlem.

Til det ærede Medlem Hr. Vesterager vil jeg sige, at det ærede Medlems vidtsvævende Tale staar for mig som et Vidnesbyrd om, at det ærede Medlem har gennemlevet en tung Tid, siden han her fra Talerstolen under Brændselslovens Behandling fremsatte ret velvillige Udtalelser om de gamle. Jeg skal ikke kunne sige, om det er de Konservatives Aarsmøde i Odense, der har ændret det ærede Medlems Stilling; men noget maa der være sket. Jeg erkender imidlertid Vanskelighederne for det ærede Medlem ved at tilhøre det konservative Folkeparti, og derfor skal jeg ikke gaa alt for haardt i Rette med ham. Jeg synes, det ærede Medlem fik tydeligt og klart sagt — og det er understreget senere —, at hans Parti ikke vil være med til nogen som helst Forbedring, som betyder noget for de gamle Kaar. Og det ærede Medlem var oven i Købet ret indigneret og mente, at her forelaa en Letsindighed fra Regeringens Side, og denne Letsindighed var for ham og hans Parti en Vederstyggelighed; det var saaledes, at der ligefrem var Forargelse over ham. Det maa være ret ejendommeligt at arbejde sig op til den Højde, naar man tidligere her fra Talerstolen har været ret velvillig overfor de gamle; men muligvis trænger det ærede Medlem til at understrege sin Omvendelse stærkt.

Jeg skal derfor ikke gaa i Rette med det ærede Medlem, men kan trøste mig med, at Forargelsen ogsaa strakte sig til andre end Regeringen, nemlig til alle dem, som nød godt af den sociale Lovgivning. De var ikke tilfredse, sagde det ærede Medlem; de Folk, der blev understøttet, er ikke tilfredse, der breder sig Utilfredshed i Samfundet. Jeg aner ikke, hvad det ærede Medlem sigter til, men muligvis har han tænkt sig, at da vi vedtog Aldersrenteløven, skulde man have sendt os en Takadresse